Küçük Yayla

Aynur Atmaca Can

Akademisyen

Küçük Yayla

Metropole dönüşen kadim şehirde yaşamak mûcizevî bir ayrıcalık olmakla birlikte, postmodern bir yorgunluk çökertiyor insana. Yorgunluktan öte bîtap düşmüş bir hâl var üzerimde. Şehir dinginliğini, sükûnetini kaybetmiş akıl erdirilemeyecek bir telaşla savrulan kalabalıklara dekor oluşturuyor. Buz gibi soğuk metropol, hızlandırılmış bir mekanik işleyişte, karman çorban, tantanalı, gürültülü, yalnızlıklar içinde sessiz bir çığlığa dönüşüyor yüreğimde. Sevdiklerim ve ben bu şehirde birbirimize sunacak muhabbeti azaltıyoruz gün geçtikçe. İş, güç ve ihtiras sınırsızca köpürtülüyor sanki biz hiç yokmuşuz gibi. Düşüncem kapana kısılmış, nutku tutulmuş kararında direniyor. Hayal kanatlarıma emir veriyor. Uçmak vakti. Hayat realitenin çelik bağlarına vurulamayacak kadar engindir çünkü.

Yerden yükseldikçe kalabalıkları oluşturan zavallı insancıklar ve içine sığdıkları mekân küçülüyor görüşümde. Sislere eşlik eden gölgeler uzaklaştıkça gözümden ve gönlümden, düşünce eylemi hayal kanatlarıyla havalandırıyor. Zihnim tasavvura hayalim muhayyileye doğru kanat çırpıyor. İstikametim kıble yönünde sezgimin kokusunu izleyerek süzülüyorum göğe. Kalp kafesimde sır kuşumdan gayrısı özgür. Gönlümden dünya nakışlarını silmişim zannındayım. Silmiş miyim acaba?

Beş parmak şeklindeki dağların ovaya meyleden yüksek düzlüklerinden birine konuyorum. Küçük Yayla diyebiliriz buraya. Dağ yekpâre değil beş parmağın beşi gibi bölünmüş, haşmetini bölüştürmüş. Yücelik ve mehamet hissi veren dağın yüksek düzlüklerle ovalara el vererek âdeta kavuşması teskin ve teselli ediyor insanı. Deniz yok buralarda ancak yükseklerden fışkıran leziz, tatlı ve serin kaynak suları var. Heybetli görünmek isteğine rağmen mûnis bir coğrafya. Hayatımı ve duygularımı istîlâ eden kâr makinası metropolün usandırıcı, bıktırıcı tekrarından bunalmış sığınıyorum hayalimin Küçük Yayla'sına.

Küçücük bir yayladayım artık. Topoğrafya öyle hâkim bir karakter ki burada, O'nu her an hissedebiliyorsunuz. Dağ her an her yerde sanki yaşlı ve heybetli çam ormanlarının dingin rengi ile yüce ve köklü bir doğal mekânın içinde benliğiniz eriyip kayboluyor. Bir ben ve bir O var. Cemalinin sınırsızlığı ile nefes alıyorum. Hafifleyen kendimle varlığını tüm varlığımla hissedebiliyorum. Şükürle tırmanılan, tatmini aşan bir haz duygusu beni ele geçiriyor. Dost oluyorum toprakla, dağla, gökyüzü

ile ve havayla sarmaş dolaş. Gönlümde bir aşk ateşi. Tutuşturuyorum kendimi. Metropolün mânevî tüm niyetleri yıkan ve insanı maddeye bağlayan havası yok burada sadece O ve benden içeri ben var.

Kamusal işlev gören yapılar, evler ve mezarlık dışında tarlalar ile sarmalanmış Küçük Yayla'da, mevsim kış. Her taraf karla kaplı. Karlar bembeyaz örtmüş Küçük Yayla'yı. Evlerin damlarından toprağı seyreden sarkıtlar buz rengini beyazla saflaştırır, billurlaştırır. Böylece insan zihnini ve gönlünü engine açar, berraklaştırır, coşturur. Erişilmez bir saflık sunar bu beyazlık ve insanı doğrudan Hakk'a kavuşturur. Dört mevsim yeşil kalan çam ağaçlarının koyu, sükûnetli renk âhengi beyazla terennüm eder kışın. Evlerde mısır patlatılır. Ateşte dans eder mısır tanecikleri sarıdan beyaza dönüşüp açılıp sıçrayarak çocukların gönüllerinde coşar aşkın adı ve muhabbetin tadı. Kış böyle saf güzelliğiyle yaşanır Küçük Yayla'da. Kadınlar, metalik renklerden hiç haz etmez; rengârenk giyinirler. Erkekler fıtratlarını korumuş doğal heybetleri ile yürürler. Çocukların kendilerine has âlemleri vardır hâlen. "Çocuk çocuktur." diye inanılır ve yaşanır.

Hayal ufkumda küçücük bir çocuktum Küçük Yayla'da. Renkleri orada tanıdım. İlk olarak renklerin akı ile tanıştırıldım. Beyazın ihtişamı kadar sadeliği, sükûneti ve saflığını tatmışım. Beyazda ruhumu dinlemişim, sırrımı işitmişim. Metropolün meşakkatli kışını aldırmadan sevişim, kara kışı ak edişim, ruhumu doyuran bu seyir ve tatların ikramı imiş meğer. Hayret! İlk fark edişim.

İlkbahar kar beyazlığının ve suyun billur güzelliğinin toprağa akıp gitmesiyle başlar. Kardelenler

kışın son tasviridir. Nağmeli suyun şırıltısı ile kanan toprak, şükranını sunar rengârenk kır çiçekleri ile... Sümbüller en çok mor, pembe ve ak, ilkbaharı aralar hüznü simgeleyen ters laleler. Nisan yağmurları ile dağ ve orman şenlenir, kuzugöbeği denilen küçücük mantar türü fışkırır kara topraktan. Gökyüzü göçmen kuşları misafir eder. Kırlangıçlar kuyruklarını kırpıştırarak uçar. Aynı anda yol boyu sıralanmış yaban erik ağaçları çiçekleri açar. Elma ve kiraz çiçekleri ile bezenir etrafımız. Renkler rengârenk fışkırır kara topraktan ve kahverengi ile duman rengi arası seyreden ağaç dallarından... Canlılığın taştığı yeşilin tonlarında yapraklar belirir meyve çiçeklerinin yanında ve ardından... Kışa el sallayarak veda ederler sanki. Küçük Yayla birbirinden güzel yaban orkideleri ile selamlar yazı ve karagöz çiçekleri biber tarhlarının etrafını süsleyen, özenli ellerle dikilen. Meyveye durur ağaçlar yaylada biber mevsimi.

Kısacık sürer yaz Küçük Yayla'da. Çok çalışmak gerekir bu mevsimde ki zahmet rahmete dönüşebilsin. Huzurlu bir kış hayal edilebilsin. Ağustos ortası sobalar kurulur. Erkencikten kış sıcaklığındadır yaz. Sıcacık yaz sümbüli havalara bırakır kendini. Kırlangıçlar veda etmek için belirir gökyüzünde. Gündüzün kırlangıçları gecesinde yıldızlara dönüşür.

Küçük Yayla'da geceleyin bereketli ve özel bir sofra kurulur, bir şölen yaşanır âdeta. Ayın yükselişi ve süzülüşleri ile gökyüzünü temâşâ, bizi insanların en muhteşemi, güzeller güzeli ile buluşturur, dilimizde salavatlar ile ruhumuz coşar. Sonsuz güzelliği ve ona götüren yolları zihnimize çizer gönlümüze çalar yıldızlar.

Gün ağarır gece solarken. Mevsim değişir. Sonbahar hüznü değil neşe ve sevinci çağrıştırır Küçük Yayla'da. Renkler, sesler, kokular, tatlar rahmetle, şefkatle, hasretle, âhenkle birleşir bizi insaniyetimize eriştirir. Kendimizle yüzleşebiliriz böyle güzel bir yerde, insan ruhu iyimserleşir.

Şehir yazısını bir kır güzellemesine dönüştüren hayal kanatlarımla metropole konuyorum sabaha karşı. Rüya içinde rüyadan uyanarak, sözü şiire bağlayarak fısıldıyorum Ey Yüce!

"Üşüyorum, kapama gözlerini..."

Bu mânevî hazzın ardından şiir sarhoşluğunu terk etmeliyim. Ayılmalıyım tüm güzelliklerden... Gerçekliğin sesine kulak kesilmeliyim. Şehirde yaşayabilmek için ayık, uyanık ve temkinli olmak şart.